

O AVENTURĂ DE CĂLĂTORIE

după A. THÉURIER

— Însfârșit mă văzui în tren! Mă duceam la câteva ceasuri de orașul meu să-mi văd niște rude pe care nu le mai văzusem de mult. Numai așa m'am putut hotărî s'o pornesc iar la drum căci, drept să vă spun, călătoria cu trenul mă enervează grozav.

După ce mi-am așezat bagajele la locurile lor, începui să-mi cercetez tovarășii de călătorie, singurul element interesant câteodată în asemenea împrejurări.

Se înțelege că acel care îmi atrase atenția mai întâi fu un domn din fața mea, a cărui grosime cuprindea mai bine de două locuri, astfel că jumătate din persoana sa călătorea gratuit. Lângă dânsul seșea un tânăr sfrijit și cu un aer de impertinență ce te isbea deodată. Alături de mine stătea un domn bătrân cu mustața sură și șapca de călătorie în cap, iar lângă el un călător care își vârâse nasul într'un pled și nu-și mai ridica ochii de pe carte.

Tăceam cu toții cercetându-ne. Intrarea controlorului însă, care schimbă câteva vorbe cu noi, ne desmorți limbile și astfel găsirăm prilej de vorbă.

Domnul cel gros se plângea de plictiseala călătorilor.

— Aaa! răspuse domnul cu nasul în ghid.

— Sunt însă și istorii vesele despre călătorii, începui eu. Imi vine în minte gravura cu englezul care, pe un vapor, stă cu spatele spre un minunat peisajiu de pe Rhin și citește nevastă sa în ghid descrierea acelei admirabile poziții naturale.

— Așaa! zise iar călătorul din dosul ghidului.

Domnul cel gros zâmbi și domnul cel bătrân spuse și el un cuvânt amabil, așa că, încurajat, continuai:

— Sau istoria celui alt englez, care sosește seara la Schaffhausen, și fiindcă e obosit nu se duce să vadă căderea Rhinului, ci trimite un servitor să-i aducă o sticlă de apă de acolo și a doua zi își continuă călătoria.

Toți râseră, numai tânărul impertinent rămase ursor.

Domnul cel gros își aminti să scoată ceva din geamantan și operația asta îl obosi așa de tare, în cât începu să sufle ca o focă.

— Grea afacere, oftă el luptându-se să-și restabilească echilibrul respirației.

— Dumneata trebuie să cântărești pe puțin o sută de kilograme, îi zise domnul cel bătrân.

— O sută douăzeci, răspuse domnul cel gros. Cred și eu că nu sunt un schelet.

— Așaa! se auzi iar din dosul ghidului.

— Nu, nu, nu sunteți chiar schelet, spuse politicos bătrânul.

Tânărul mojiu căscă sgomotos. Câtva timp tăcurăm iar cu toții. Domnul cel bătrân părea că meditează la ceva cuminte și liniștit, cel gras răsfoia ziarul, căutând cursul efectelor, iar cel cu ghidul își continua lectura. De afară se auziau doi domni cari vorbeau.

— D-ta te duci la Berlin? întrebă unul, trecând prin fața compartimentului nostru.

Atunci domnul bătrân zise:

— Întrebarea asta îmi amintește ceva ce i s'a întâmplat de curând unui cunoscut al meu. Stătea și el într'un compartiment și mergea la Berlin. La o stație, se urcă unul din cei mai cunoscuți concurenți ai săi. Cum dădu cu ochii de prietenul meu, îl întrebă numai decât:

— D-ta unde mergi?

— La Berlin.

— Măi șiretule! îi zise concurentul, tu-mi spui că te duci la Berlin, pentru ca eu să cred că nu te duci acolo! Dar eu știu că tu tot la Berlin te duci! De ce vrei să mă tragi pe sfoară?

— Așaa! se auzi dindărătul ghidului.

La stația cea mai apropiată, domnul cel gros coborî și fiindcă nimeni nu se mai urcă, tânărul mojiu profită de ocazie să ocupe banca întreagă. Mai întâi, cu un aer îngâmfat scoase din buzunar un portofel, numără banii dintr'insul, un teanc întreg de bancnote de 100 și 50 de mărci și apoi se întinse cât era de lung, în timp ce noi aștilalți trei ne sbă-

team cu somnul în capul oaselor. Un „Așaa!” rostit de după ghid prețui acest act de energie bărbătească. Singur domnul cel bătrân nu părea de loc supărat de gestul băiatului. Ba chiar se uita foarte prietenos când la noi, când la el, cu un aer părintesc.

Mojicul mai avea, pe lângă altele, și calitatea că sforăia îngrozitor. Trecuse prin toate gamele când domnul bătrân îmi zise:

— Fiul meu e foarte obosit. Toată noaptea trecut-a dansat. Am fost la niște rude. Da, domnilor, ce neprevăzători sunt tinerii din ziua de azi! La uifați-vă la fiul meu, cum și-a pus portofelul în buzunar, așa ca o batistă. Ce imprudent! Ei bine! O să-i dau o lecție! Vă rog, domnilor, deocamdată să nu-i spuneți nimic. Am să-i trag o spaimă acum!

Și cu un zâmbet plin de bonomie, domnul bătrân se aplecă asupra tânărului ce dormia și-i scoase portofelul din buzunar. Râzând îl vântură în aer, zicând încă odată:

— Dar să nu-i spuneți nimic! Aoleu ce-o să mai răd!

Și puse portofelul în buzunar.

Tânărul dormea înainte.

Peste câțva timp bătrânul căută ceva în geamantan, apoi îl puse iar la loc și pălăria și-o așeză tot deasupra. Apoi se ridică și ieși pe coridor, privind pe fereastră. Eu cu vecinul meu începurăm să vorbim de Elveția.

După o vreme oarecare, tânărul se deșteptă, frecându-se sgomotos la ochi. Tatăl său nu se întorsese încă în compartiment. Fără ca noi să fi observat își părăsise locul dela fereastra de pe coridor.

Tânărul stătu câtva timp buimăcit, apoi duse mâna la buzunarul hainei și deodată se trezi brusc. Cu spaimă vădită strigă:

— Portofelul meu!

Noi ceilalți doi zâmbiam.

— Cu adevărat a dispărut! strigă iar tânărul speriat. Aveam în el mai bine de două mii de mărci...

— Ei lasă nu te mai speria, zise vecinul meu. E numai o glumă. L'a luat tatăl d-tale...

— Ce tata! strigă tânărul enervat. Ce-are aface una cu alta? Tata e la Munchen.

— Cum? Domnul care stătea adineaori aici, — zise, începând să bânuiască ceva, vecinul meu și arătând locul gol — nu era tatăl d-tale? Uite-i geamantanul și pălăria; sunt încă aici.

Intr'adevăr geamantanul și pălăria erau acolo, dar „tatăl” nu mai era nicăeri. După cum constată conductorul, chemat în grabă, el se coborise cu câteva stații mai înainte.

Trenul își mergea drumul nepăsător.

— Afurisit pungaș bine crescut, zisei eu. Iar domnul cu ghidul de călătorii, cu convingere:

— Așaa!...

L. D.

Regele valsului

Iohanu Strauss, compozitorul „*Dunării albastre*” a avut norocul să fie înconjurat în viață nu numai de afecția idolatră a publicului, dar și de aceea a tuturor femeilor cu care venea în contact. Ajunsesse să fie poreclit *Frauenlof* (lauda femeilor).

Se zice că datorește cele mai frumoase inspirații câtorva simpatii dintre acestea. A treia sa soție, Adele Strauss, i-a supraviețuit mult timp, colecționând cu grijă toate amintirile rămase dela el.

Intre altele, a păstrat și manșetele pe care scria primele măsuri din toate motivele ce-i treceau prin minte și pe cari le desvolta mai târziu.

Când Iohanu Strauss se duse în 1871 la Boston să dirijeze un festival uriaș de două zeci de mii de executanți în fața a o sută de mii de spectatori, admiratoarele lui entuziaste ofereau valetului de cameră sume fantastice pentru o buclă din părul stăpânului. Ca să le satisfacă pe toate, șiretul ser-

viitor împărțea contra unei sume rotunde, zuluți din blana unui puddel tot așa frizat, ca și Iohanu Strauss. Cu toate că își consacrase talentul muzicii de dans și operetei, celebrul vienez era admirat chiar de compozitori, ca Brahms și Wagner. El cita cu o mândrie lesne de înțeles un toast ținut de maestrul dela Bayreuth:

„Beau în cinstea tuturor geniilor muzicale începând cu Jean-Sebastian Bach și sfârșind cu Iohanu Strauss.”

INGROPAREA DE VIU IN CHINA

Se pare că obiceiul de a înmormânta de vii pe cei cari amenință de a-și ruina sau de a-și dezonora familiile mai există și acum în unele provincii din China.

În districtul Tșu Glok, un misionar francez a cunoscut o familie al cărei cap, un pasionat fumător de opium, pentru a-și satisface viciul, într'o bună dimineață și-a vândut toată averea, precum și nevasta și copiii.

Intr'o zi, mai mulți membri din familia sa s'au prezentat la el, poruncindu-i să-i urmeze. L'au dus într'o pădure din vecinătate și, fără altă formă de proces, au făcut o groapă, în care l'au aruncat de viu.

Nenorocitul n'a opus nici-o rezistență și a cerut numai, ca o supremă favoare, să i se acopere fața cu un mănunchi de iarbă.

În districtul Șanu, s'au făcut mai multe execuțiuni similare.

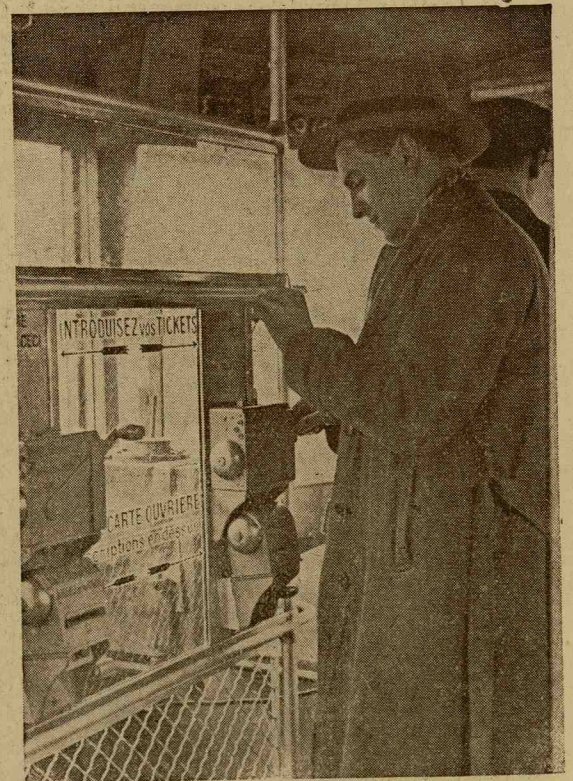
E de remarcat stoicismul victimelor. Misionarul atribuie acest fapt credințelor lor religioase.

Pentru un chinez, viața din cealaltă lume nu e decât continuarea existenței pământești.

A fi înmormântat de viu i se pare mai puțin crud decât o mutilare oarecare, căci ea îi rămâne pentru totdeauna.

Inmormântarea de viu cel puțin îi lasă corpul neatins, și o astfel de moarte e preferată de el.

Adio, casieri!

Pentru a iefteni transportul, o companie de autobuze din Paris a suprimat casierii. Publicul își cumpără tikețe de călători din automate, iar controlul îl face șoferul, la coborîrea călătorilor

KNITBAC

REMAIAZA CIORAPII CU MAȘINI ELECTRICE

Birourile de primire: STR. COLȚEI No. 1

FRĂȚII 'ROSSIN Str. Lipscani No. 45, Mag. PERLA Str. Șelari No. 3, Mag. ZOLLER Bărăției 14, Mag. BLUMER Cal. Rahovei 139, Mag. BOULEVARD, B-dul Elisabeta 5, Mag. ISVORUL NOUTAȚILOR, Str. Sf. Nicolae Șelari No. 19 Bazarul FEL DE FEL Str. Carol 40; — Agenții de primire în toate orașele de provincie.